

AVRUPA İNSAN HAKLARI MAHKEMESİ

İKİNCİ DAİRE

YOLDAŞ -TÜRKİYE DAVASI

(Başvuru no:27503/04)

KARARIN ÖZET ÇEVİRİSİ

STRAZBURG

23 Şubat 2010

İşbu karar AIHS'nin 44/2 maddesinde belirtilen koşullar çerçevesinde kesinleşecektir. Şekli düzeltmelere tabi olabilir.

USUL

Türkiye Cumhuriyeti Devleti aleyhine açılan (27503/04) no'lu davanın nedeni, (T.C. vatandaşı) Mehmet Yoldaş'ın (başvuran) Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'ne 18 Haziran 2004 tarihinde İnsan Hakları ve Temel Özgürlüklerin Korunmasına ilişkin Sözleşme'nin (Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi - AİHS) 34. maddesi uyarınca yapmış olduğu başvurdur.

Başvuran, Malatya Barosu avukatlarından, Y. İmrek tarafından temsil edilmektedir.

OLAYLAR

I. DAVANIN KOŞULLARI

Başvuran, 1974 doğumludur ve Elbistan'da ikamet etmektedir.

18 Aralık 2003 tarihinde saat 16.00'a doğru, başvuran, kendisini yakalayan Suriye Güvenlik Güçleri tarafından, Hatay Jandarma Komutanlığı'na teslim edilmiştir. Başvuran, yasadışı örgüt olan PKK/KONGRA-GEL üyesi olmakla suçlanmıştır.

20 Aralık 2003 tarihinde, saat 8.15'e doğru, aleyhindeki ifadelerin okunmasının ve kendisinin seçeceği veya re'sen görevlendirilen bir avukat tarafından temsil edilme hakkının bulunduğu hatırlatılmasının ardından, Jandarma Komutanlığı tarafından, başvurana Şüpheli ve Sanık Hakları Formu imzalatılmıştır. Söz konusu formun bir nüshası başvurana teslim edilmiştir.

Aynı gün, polis memurları, başvuranın sağlık durumu iyi bir biçimde Tunceli Jandarma Komutanlığı'na teslim edildiğine dair bir tutanak düzenlemiştir. Saat 20.20'de, başvuranın Tunceli Jandarma Komutanlığı'na götürüldüğü ve söz konusu Komutanlıkta gözüaltına alındığına dair yeni bir tutanak düzenlenmiştir. Başvurana ailesine haber verilmesini isteyip istemediği sorulmuş ancak başvuran, ailesiyle ancak mahkemeye çıkmasının ardından iletişime geçilmesini istediğini belirtmiştir. Söz konusu tutanakta başvuranın söz konusu talebinin el yazısı ile yazılmış hali ve başvuranın imzası bulunmaktadır.

Gözüaltı kaydı, 20 Aralık 2003 tarihinde düzenlenen sağlık raporunun başvuranın vücudunda hiçbir darp ve cebir izinin mevcut olmadığını belirttiğini göstermektedir.

22 Aralık 2003 tarihinde, Tunceli Jandarma Komutanlığı, başvuranın da katılma isteğini beyan ettiği yerlere operasyon düzenlenebilmesi için başvuranın gözüaltı süresinin uzatılması talebiyle Tunceli Cumhuriyet Savcılığı'na başvuruda bulunmuştur.

Aynı gün, Tunceli Cumhuriyet Savcılığı söz konusu talebi haklı bulmuş ve ihtilaflı gözüaltını, dört günlük yasal gözüaltı süresinin bitimine kadar yani 24 Aralık 2003 tarihine kadar uzatmıştır.

24 Aralık 2003 tarihinde, başvurana ait bir ifade tutanağı düzenlenmiştir. Söz konusu belge uyarınca, başvurana, sessiz kalma, yakınlarının haberdar edilmesi, avukat yardımından yararlanma, yakalanmasına ve gözüaltına itiraz etmek için hakime başvurma hakları hatırlatılmıştır. Başvuran, pişman olduğunu ve Topluma Kazandırma ile ilgili 29 Temmuz 2003 tarihli 4959 sayılı yasadan faydalanmak istediğini beyan etmiştir. Başvuran, söz konusu şekilde düzenlenen tutanağı imzalamıştır.

Yine 24 Aralık günü, Jandarma Komutanlığı, aynı gün saat 10.00'da başvuranın babasının evinden aradığına ve başvuranın gözaltında bulunduğu hususunda bilgilendirildiğine dair bir tutanak düzenlemiştir.

Aynı gün içerisinde, başvuran, Tunceli Cumhuriyet Savcılığı'na sevk edilmiş ve Savcılıkta kendisine Ceza Muhakemesi Usulü Kanunu'nun 135. maddesinde belirtildiği şekli ile hakları hatırlatılmıştır. Başvuran, haklarını öğrendiğini ancak avukat tarafından temsil edilmek ve ailesinin durumundan haberdar edilmesini istemediğini beyan etmiştir. Başvuran gözaltında verdiği ifadesini onaylamış ve sözkonusu örgüte üye olduğunu, örgüt bünyesinde aralarında silahlı çatışmalarında bulunduğu eylemlere katıldığını kabul etmiştir. Başvuran pişmanlık yasasından faydalanmak istediğini beyan etmiştir. Başvuran ifadesini imzalamıştır.

Yine 24 Aralık 2003 tarihinde başvuran Tunceli Asliye Ceza Mahkemesi hakimi tarafından dinlenmiş, hakim başvuranın tutuklanmasına karar vermiş, bir avukat aracılığıyla temsil edilme hakkının olduğunu anımsatmıştır. Başvuran bu haklarını bildiğini fakat avukat yardımı istemediğini, kendi savunmasını yapmak istediğini beyan etmiş, daha önce imzaladığı ifadesini tekrar etmiştir.

Başvuran 26 Aralık 2003 tarihinde Tunceli Cezaevi Müdürlüğüne pişmanlık yasasından yararlanmak istediğini belirten bir dilekçe vermiştir.

8 Ocak 2004 tarihinde Malatya Devlet Güvenlik Mahkemesi Cumhuriyet Savcısı TCK'nın 125. maddesi uyarınca başvuranı PKK üyesi olmakla suçlamış ve mahkumiyetini talep etmiştir.

Malatya Devlet Güvenlik Mahkemesinde 10 Şubat ve 2 Mart 2004 tarihlerinde yapılan duruşmalarda başvuran mahkemeye savunmasını yapmak üzere ailesinin kendine avukat tuttuğunu bildirmiştir.

27 Nisan 2004 tarihli duruşmada başvuran avukatı ile temsil edilmiş ve daha önce verdiği beyanlarını yinelemiştir.

Malatya Devlet Güvenlik Mahkemesindeki 27 Mayıs 2004 tarihli duruşmada başvuran savunmasını sunmuştur. Başvuran bu vesile ile sözkonusu örgüt ile olan bağlantılarını kabul etmiş fakat silahlı eylemlere katıldığını inkâr etmiştir. Başvuran ayrıca gözaltı sırasında, savcı ve yetkili hakim önünde vermiş olduğu beyanların içeriğine ve hakkında yapılan suçlamalara karşı çıkmış, aleyhinde yapılan suçlamaları kabul etmesi için kendisine kötü muamele uygulandığını ve tehdit edildiğini öne sürmüştür. Başvuran ayrıca avukat bulundurma hakkının reddedildiğini ve ailesi ile görüştürülmediğini iddia etmektedir.

6 Temmuz 2004 tarihinde Devlet Güvenlik Mahkemelerinin feshedilmesinin ardından Malatya Ağır Ceza Mahkemesi başvuranın davasına bakmakla görevlendirilmiştir.

27 Nisan 2006 tarihli bir karar ile Ağır Ceza Mahkemesi, başvuranın gözaltında verdiği ifadede kabul ettiği on ayrı suçu inkâr ettiğini tespit etmesini müteakip, olayları yeniden değerlendirmiştir. Bu amaçla, özellikle başvuranın ve tanıkların ifadelerini ve elde edilen diğer delil unsurlarını dayanak kabul etmiş ve başvuranın itham edildiği on suçun altısına ilişkin herhangi bir delilin yer almadığını tespit etmiştir. Mahkeme bunun üzerine bu altı suçu dosyadan çıkarmış ve hakkında yapılan diğer ithamlardan başvuranı suçlu bularak müebbet hapis cezasına çarptırmıştır.

13 Kasım 2006 tarihli bir karar ile Yargıtay Ağır Ceza Mahkemesinin 27 Nisan 2006 tarihli kararını onamıştır.

HUKUK

I. AİHS’NİN 3. MADDESİNİN İHLAL EDİLDİĞİ İDDİASI HAKKINDA

Başvuran, gözaltı sırasında, kötü muamelelere uğradığını iddia etmektedir. Başvuran, AİHS’nin 3. maddesine atıfta bulunmaktadır.

Hükümet, sözkonusu iddiaya karşı çıkmaktadır. Hükümet, kötü muamelelere ilişkin iddialarını savcılık önünde sunmaması nedeniyle başvuranın iç hukuk yollarını tüketmediğini savunmaktadır.

Başvuran, Hükümet’in iddiasına karşı çıkmaktadır ve davasını gören Ağır Ceza Mahkemesi’ni bu hususta bilgilendirdiğini ileri sürmektedir.

AİHM, aşağıda belirtilen gerekçelerden dolayı sözkonusu şikayeti reddetmeye karar vermesi nedeniyle Hükümet’in itirazını incelemeye gerek olmadığı kanaatindedir.

AİHM, başvuranın, gözaltı sırasında kötü muamelelere maruz kaldığını ve psikolojik baskıya uğradığını iddia etmekle yetindiğini tespit etmektedir. Oysa dosya unsurlarından ve taraflarca verilen bilgilerden, başvuranın iddialarını destekleyebilecek nitelikte hiçbir unsur sunmadığı sonucuna ulaşılmaktadır. Ayrıca, gözaltı kaydı, başvuranın vücudunda hiçbir darp ve cebir izine rastlanmadığını belirtmektedir. Dolayısıyla AİHM, başvuranın iddialarını inandırıcı kılacak nitelikte bir unsur bulunmadığını tespit etmektedir. Bu itibarla, dosya unsurları ışığında, AİHM, başvuranın, polis tarafından AİHS’nin 3. maddesine yönelik ihlal oluşturabilecek şekilde kötü muameleye maruz kalmadığı sonucuna ulaşmaktadır.

Sözkonusu şikayetin açıkça dayanaktan yoksun olduğu ve AİHS’nin 35. maddesinin 3. ve 4. paragrafları uyarınca reddedilmesi gerektiği sonucuna ulaşılmaktadır.

II. AİHS’NİN 5. MADDESİNİN İHLAL EDİLDİĞİ İDDİASI HAKKINDA

Başvuran, gözaltı süresinden şikayetçi olmaktadır. Başvuran, AİHS’nin 5. maddesine atıfta bulunmaktadır. AİHM, sözkonusu şikayetin AİHS’nin 5/3 maddesinin ilgili kısmı açısından incelenmesine karar vermektedir.

Hükümet iç hukuk yollarının tüketilmediği gerekçesiyle kabuledilemezlik itirazında bulunmaktadır. Hükümet 4229 sayılı Kanun’un 4. maddesine uygun olarak başvuranın ilgili asliye hukuk mahkemesi önünde gözaltının yasallığına ve/veya savcılığın gözaltı süresinin uzatılması kararına itiraz edebileceğini savunmaktadır. Fakat başvuran bu başvuru yolunu kullanmamıştır.

Başvuran Hükümetin itirazına karşı çıkmakta ve iddiasını yinelemektedir.

AİHM, daha önce de buna benzer bir itirazın yapıldığını ve reddettiğini hatırlatır (Bkz. Öcalan-Türkiye (BD) kararı no: 46221/99, Bora vd.-Türkiye kararı no: 39081/97, 10 Ocak

2006 ve Atmaca vd.-Türkiye kararı no: 28299/02, 28300/02 ve 28301/02, 24 Haziran 2008). Mevcut başvuruda, AİHM daha önce benimsediği bu sonucun dışına çıkılmasını gerektirecek herhangi bir istisnai durumun olmadığını hatırlatarak Hükümetin itirazını reddetmektedir.

AİHS'nin 35. maddesinin 3. paragrafı çerçevesinde şikâyetin dayanaktan yoksun olmadığını kaydeden AİHM, ayrıca başka açılardan bakıldığında da kabuledilemezlik unsuru bulunmadığını tespit eder. Bu nedenle şikâyet kabul edilebilir niteliktedir.

Hükümet esas ile ilgili olarak, kanıt unsurlarının bir araya getirilmesindeki güçlükler nedeniyle terör suçlarına karşı yapılan ön soruşturmaların daha uzun soluklu olduğu açıklamasında bulunmaktadır.

Başvuran iddiasını yinelemektedir.

AİHM, gözaltı süresinin 18 Aralık 2003 tarihinde Suriye güvenlik güçleri tarafından Hatay Jandarma Komutanlığına başvuranın teslim edilmesi ile başlayıp, tutuklandığı 24 Aralık 2003 tarihinde sona erdiğini saptamaktadır. Gözaltı süresi 6 gün sürmüştür.

AİHM *Brogan vd.-Birleşik Krallık* (29 Kasım 1988) kararında adli denetim olmaksızın dört gün altı saat süren gözaltı süresinin toplumun genelini teröre karşı koruma amacını taşısa bile AİHS'nin 5/3 maddesi bağlamındaki zaman kısıtlamalarının dışına çıktığı sonucuna vardığını hatırlatmaktadır (Sar vd.-Türkiye, no: 74347/01, 5 Aralık 2006).

AİHM başvuranın «bir hakim karşısına» çıkarılmalarından evvel altı gün boyunca gözaltında tutulmasını kabullenememektedir.

Bu nedenle, AİHS'nin 5/3 maddesi ihlal edilmiştir.

III. AİHS'NİN 6/1 VE 3 C) MADDESİNİN İHLAL EDİLDİĞİ İDDİASI HAKKINDA

Başvuran gözaltında bulunduğu sırada avukat yardımından yararlanmadığından şikâyetçi olmakta, AİHS'nin 6/1 ve 3 c) maddesini öne sürmektedir.

AİHS'nin 35. maddesinin 3. paragrafı çerçevesinde şikâyetin dayanaktan yoksun olmadığını kaydeden AİHM, ayrıca başka açılardan bakıldığında da kabuledilemezlik unsuru bulunmadığını tespit eder. Bu nedenle şikâyet kabul edilebilir niteliktedir.

Hükümet başvuranın iddiasına karşı çıkmakta, dava olaylarına göndermede bulunarak başvuranın Hatay Jandarma Komutanlığına getirilmesinden önce jandarmada ve savcılıkta hakkında yapılan suçlamalar ve sahip olduğu haklar konusunda bilgilendirildiğini savunmaktadır. Başvurana kendi seçeceği veya devletin görevlendireceği bir avukat aracılığıyla temsil edilme hakkının ve ailesi ile görüşme imkânının olduğu hatırlatılmıştır. Hükümet başvuranın bütün haklarını bildiğini dile getirdiğini ve yasal bir temsilci talebinin olmadığını beyan ettiğini ifade etmektedir. Hükümet son olarak başvuranın Devlet Güvenlik Mahkemesi, Ağır Ceza Mahkemesi ve son olarak Yargıtay önünde bir avukat aracılığıyla temsil edildiğini belirtmektedir.

AİHM, bu konudaki yerleşik içtihadına atıfta bulunarak 6. maddenin 3 c) fıkrasının aynı maddenin 1. paragrafında yer alan ve diğer hususların yanı sıra cezai yargılama alanında

hakkaniyete uygunluk bakımından önemli bir kavramı oluşturduğunun altını çizmektedir (Bkz. Salduz-Türkiye kararı, no: 36391/02, 27 Kasım 2008). Bu bağlamda, AİHM, mevcut başvuruda bahse konu hakkın sınırlanması için zorlayıcı etmenlerin olması haricinde, 6/1 maddesi ile öngörülen adil yargılanma hakkının yeterince «somut ve etkili» olabilmesi için genel kural itibarıyla bir avukata erişimin sanığın polis tarafından ilk sorgusu sırasında gerçekleşmesi gerektiğini dile getirmektedir. Avukat erişiminin sağlanmamasına istisnai olarak zorunlu sebeplerin gerekçe gösterilmesi durumunda bile, böylesi bir kısıtlama, gerekçesi ne olursa olsun, sanığın 6. madde tarafından güvence altına alınan haklarına halel getirmemelidir. Prensip olarak, suç unsurunu teşkil eden ve polis sorgusu sırasında avukat aracılığıyla verilmeyen beyanların mahkûmiyetin dayanağı olarak kullanılması savunma haklarına geri döndürülemez biçimde zarar verir (sözü edilen Salduz).

AİHM bununla birlikte, *Salduz* kararından farklı olarak mevcut başvuruda başvuranın gözetiminde bir avukat yardımından yararlanamamasının yürürlükteki yasal hükümlere dayanan ve sistemli bir uygulamaya dayanmadığını not etmektedir. Gerçekten de, *Salduz* kararında avukat yardımından yararlanma hakkına getirilen kısıtlama sistemli bir politikanın gereği idi ve Devlet Güvenlik Mahkemesi'nin yetkisi alanına giren suçlar kapsamında gözetim altına alınan herkese uygulanmaktaydı. Fakat bu başvuruda 15 Temmuz 2003 tarihinde Devlet Güvenlik Mahkemelerinde davaları görülen bir sanığın avukat bulundurma hakkına getirilen kısıtlamayı ortadan kaldıran 4928 sayılı Kanun yürürlüğe girmiştir. Başvuranın prensip olarak avukat yardımından yararlanma hakkı bulunmaktaydı.

AİHM bu bağlamda, 6. maddenin lafzının bir kimseye kendi isteğiyle aleni ya da zımni olarak adil yargılanma hakkını güvence altına alan haklardan vazgeçmesine engel teşkil etmediğini hatırlatır (Bkz. Kwiatkowska-İtalya kararı no: 52868/99, 30 Kasım 2000 ve Ananyev-Rusya kararı, no: 20292/04, 30 Temmuz 2009). Bununla birlikte, AİHS'nin etkinliği bakımından, adil yargılanma hakkından feragat etme durumunun muallâk bir yapıda olmaması ve asgari bir ciddiyet düzeyine ulaşması gerekir (sözü edilen *Salduz*).

Mevcut başvurunun özel koşullarında AİHM, başvurana bir avukat bulundurma hakkından yararlanabileceği gözetim süresi boyunca anımsatılmıştır. Bu bağlamda polis gözetimindeki haklarına ve bilhassa avukat bulundurma talebine dayalı olarak tutanak düzenlemiştir. Tutanağın okunmasının ardından imzalı bir nüshası başvurana da verilmiştir. Polis ayrıca adı geçenin ailesini görme hakkının da olduğunu hatırlatmıştır. Başvuran yetkili bir mahkeme önüne çıkmasının ardından ailesi ile irtibata geçmek istediğini ifade etmiştir. Bütün bu nedenlerle başvurana gözetim altında bulunduğu süre boyunca avukat yardımından yararlanma hakkının olduğu söylenmiş fakat başvuran avukat yardımını reddetmiştir. Gözetim altında verdiği ifadelerden adı geçenin avukat yardımından yararlanmama isteğini hür iradesiyle ve gönüllü olarak reddettiği anlaşılmaktadır. Bu nedenle, başvuranın bu hakkından feragat etmesi muallâk bir durum değildir ve asgari bir güvence ile sınırlı bulunmamaktadır (Bkz. *a contrario*, Padalov-Bulgaristan kararı no: 54784/00, 10 Ağustos 2006).

Kaldı ki, başvuran aynı yönde verdiği ifadeyle yapılan suçlamalar ile ilgili ne hakim önünde ne de cumhuriyet savcısı önünde aleyhindeki suçlamaların içeriğine itirazda bulunmuştur. Fakat başvuranın Ağır ceza mahkemesi önünde hakkında yapılan ithamları inkâr ettiği de bir gerçektir. Ağır ceza mahkemesi bu nedenle 27 Nisan 2006 tarihinde başvuranın tutumundaki değişikliği dikkate almıştır.

Olaylara ilişkin değerlendirmesini yapmasının ardından ve dosyada bulunan kanıt unsurları ışığında, Ağır Ceza Mahkemesi, sadece başvuranın ifadesine dayandığı ve hiçbir kanıt unsuru

ile desteklenmediği gerekçesi ile dava dosyasındaki altı suçu reddetmiştir. Sonuç olarak, Ağır Ceza Mahkemesi, kanıt unsurları ile desteklenen ve ortaya konan suçlamanın diğer başlıklarını temel alarak başvurunu mahkûm etmiştir. Bu itibarla AİHM, esas hâkimlerinin başvuranın savunma haklarını titizlikle koruduğuna ve hiçbir yargılama unsurunun, başvuranın gözaltı sırasında avukat yardımından feragat etmesinin bağımsız ve açık bir biçimde olmadığından şüphe edilmesine yol açmadığına kanaat getirmektedir (*a contrario*, *Somogyi- İtalya*, başvuru no: 67972/01).

Sözkonusu koşullarda, sahip olduğu unsurlar ve tarafların görüşleri ışığında, yargılamanın tamamının incelenmesi, AİHM’yi, AİHS’nin 6/3 c) maddesi ile birlikte 1. paragrafı uyarınca başvuranın adil yargılanma hakkından yoksun bırakılmadığı sonucuna ulaştırmaktadır.

Bu itibarla, AİHS’nin 6/1 ve 6/3 c) maddesi ihlal edilmemiştir.

IV. AİHS’NİN 41. MADDESİNİN UYGULANMASI HAKKINDA

Başvuran, maruz kaldığı maddi zararı 5.000 Euro ve manevi zararı 10.000 Euro olarak belirtmektedir.

Hükümet, sözkonusu iddialara itiraz etmektedir.

AİHM, tespit edilen ihlalle iddia edilen maddi tazminat arasında bir illiyet bağı görememekte ve sözkonusu talebi reddetmektedir. Buna karşın, AİHS’nin 5/3 maddesinin ihlal edildiği tespitini göz önüne alan AİHM, başvurana 1.000 Euro manevi tazminat ödenmesi gerektiğine kanaat getirmektedir.

Başvuran, AİHM önündeki yargılama masraf ve giderleri için 2.000 Euro talep etmektedir. Başvuran, Malatya Barosu ücret tarifesini temel alan bir avukatlık ücret makbuzunu belge olarak sunmaktadır.

Hükümet, hiçbir şekilde gerekçelendirilmediğini savunarak, sözkonusu iddiaya karşı çıkmaktadır.

AİHM içtihadına göre, bir başvuran, yargılama masraf ve giderlerinin geri ödemesini ancak gerçekliği, gerekliliği ve oranlarının makul yapısı ortaya konduğu sürece elde edebilir. Mevcut davada sahip olduğu unsurları ve yukarıda sözü edilen kriterleri göz önüne alan AİHM, AİHM önündeki yargılama için başvurana 1.000 Euro ödenmesinin uygun olacağı kanaatindedir.

BU GEREKÇELERE DAYALI OLARAK,

1. Oybirliğiyle, başvurunun, AİHS’nin 5/3, 6/1 ve 6/3 c) maddesi kapsamında yapılan şikâyetlere ilişkin kısmının *kabul edilebilir*, geri kalan kısmının *kabuledilemez* olduğuna;
2. Oybirliğiyle, gözaltı süresi nedeniyle AİHS’nin 5/3 maddesinin *ihlal edildiğine*;
3. Üçe karşı dört oyla gözaltı sırasında avukat bulunmaması nedeniyle AİHS’nin 6/1 ve 6/3 c) maddesinin *ihlal edilmediğine*;

4. Oybirliğiyle,

a) AİHS'nin 44/2 maddesi gereğince kararın kesinleştiği tarihten itibaren üç ay içinde, ödeme tarihindeki döviz kuru üzerinden Türk Lirası'na çevrilmek üzere Savunmacı Devlet tarafından başvurana aşağıdaki miktarların *ödenmesine*:

(i) her türlü vergiden muaf tutularak 1.000 Euro (bin Euro) manevi tazminat

(ii) her türlü vergiden muaf tutularak 1.000 Euro (bin Euro) yargılama masraf ve gideri

b) sözkonusu sürenin bittiği tarihten itibaren ödemenin yapılmasına kadar Hükümet tarafından, Avrupa Merkez Bankası'nın o dönem için geçerli olan faiz oranının üç puan fazlasına eşit oranda basit faiz *uygulanmasına*;

5. Oybirliğiyle, adil tatmine ilişkin diğer tüm taleplerin *reddine*;

KARAR VERMİŞTİR.

İşbu karar Fransızca olarak hazırlanmış ve AİHM'nin iç tüzüğünün 77. maddesinin 2. ve 3. paragraflarına uygun olarak 23 şubat 2010 tarihinde yazılı olarak bildirilmiştir.

Mevcut karar ekinde AİHS'nin 45/2 ve İştüzüğün 74/2 maddesi uyarınca Yargıç Tulkens, Yargıç Zagrebelsky ve Yargıç Popovic'in ayrı oy görüşü bulunmaktadır.